

**Vademecum Sive Praxis Opera Quotidiana Aliaque ritè
peragendi, & per ea salutem & perfectionem propriam, ac
proximi, instituto Societatis Jesu conformem assequendi**

De operibus solidæque devotionis exercitiis, quæ vel quotidie non
peraguntur, ves fusiore indigent explicatione, quomodo cum majori fructu
peragi possint

Limpens, Ferdinand

Coloniæ Agrippinæ, 1744

Caput Secundum. De Confessione.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54780](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54780)

etis colloquia. 5. Expectare subin, an Deus etiam ad cor loquatur. Multi nesciunt distinguere, quando Deus loquatur cum anima. Sed ut de sublimi hinc contemplationis dono non loquar, quotiescunque tu ipse pro hac vel illa veritate investiganda, hoc illove affectu eliciendo non laboras; sed absque tua singulari industria illustrius quoddam alicujus æternæ veritatis lumen ac illustratio mentem implet; vel subitus horror ratione æternitatis, judicii divini animum quatit, aut tenera compassio erga Deum patientem, aut amor cor liquefacit. Tunc Deus tecum loquitur, tunc cor Deo plenè aperi, & committe. 6. Finitâ meditatione, consideratione non facere ut homo, qui intuetur se in speculo; & statim obliviscitur, qualis fuerit, sed ita unam saltem veritatem sibi imprimere, quæ & pondus adferat pro variis per diem suspiriis ac precibus jaculatoriis, & istius diei actiones dirigat.

CAPUT SECUNDUM.

De Confessione.

V^{ERUM} quidem est, quòd verecundiam, quam Diabolus tibi abstulit, dum ausus es peccare in conspectu Domini, in duplum insufflet, dum vis confiteri. Sed si rem inspicias prout in se est, invenies difficile esse Confessiones audire ob causas plurimas, non item confiteri. Quòd enim (considerando, quòd propter

propter offensum Deum infinitæ Majestatis aliquid
 (saltem afflictionis sustinere debeas) facilius me-
 dium amissam per peccatum gratiam Deique
 amicitiam recuperandi suppeditare potuit divina
 bonitas? quam illud, ut homini alteri æquè ac-
 tu peccatis obnoxio, & ad secretum tale, quò
 majus excogitari non potest, obligato aperias
 peccata tua. Qualis confusio in extremo die
 judicii coram Angelis, hominibus, dæmonibus?
 si tunc peccata tua propalentur in æternam dam-
 nationem tuam, tibi que ab omnibus exprobre-
 tur, quòd confusionem illam & summam infe-
 licitatem amoliri à te potueris, si cum dolore de-
 bito ea homini ad secretum obligato aperite vo-
 luisses, & tam facile medium arripere nolueris,
 quòd milleni alii damnati, si potuissent, libenter
 fecissent. Age ergo gratias Deo, quòd tam
 exiguo rubore coram uno taciturno homine tam
 grandem possis declinare confusionem. Ad hæc
 quanta quies, pax, serenitas subito in animo tuo
 exoritur! postquam tam facili modo peccatum,
 quod te noctu diuque inquietabat, contrista-
 bat, mordebat, unâ cum Diabolo ejecisti ex
 anima tua, nec tantum veteres gratiæ sanctifi-
 cantis, eique correspondentes gloriæ cælestis
 gradus recepisti, sed & novos acquisivisti. Nam
 per veram contritionem elicitam, quæ propo-
 situm faciendi quod Deus vult, & consequenter
 confitendi necessariò includit, jam tum ante
 Confessionem in gratia Dei constitutus es, ade-
 oque repetiti actus fidei, spei, caritatis, item
 humilitatis conjiciendo te ad pedes hominis tibi
 simi-

similis ; & implendo injunctam pœnitentiam
novos adferunt meritorum cumulos. Porro
eædem præxes pro Confessione ritè instituendâ
adhiberi possunt, quæ parte primâ pro examine
generali faciendo allatæ sunt. Cæterum

Præxis ordinariâ cujusdam hæc est.

1mo. Juxta illud Script. *Accedentem ad Deum
oportet credere*, elicit actum fidei de
articulis scitu necessariis ad salutem.
Item de Sacramento Confessionis à Christo in-
stituto. Et quia motiva credibilitatis pro fide
Catholica, & consequenter de revelatione à
Deo factâ & fallere nescio factâ super his articulis,
quæ Ecclesia credenda proponit, planè convin-
cunt intellectum juxta illud: *Testimonia tua cre-
dibilia facta sunt nimis*, devovet caput suum
pro defensione, contestatione veræ fidei, agit
Deo gratias pro vocatione ad eam præ tot ho-
minum millionibus, petit gratiam moriendi,
si non pro, saltem in illa, & imperat intellectui
simplicem semper ac sinceram fidem de iis, quæ
supra captum sunt.

2do. Quia fides est *sperandarum substantiarum*,
elicit desiderium fruendi in æternum iis,
quæ credit de Deo Triuno summo in se bono,
ejus sempiternâ visione, æternisque Beatorum
gaudiis, incipitque magis magisque ei desipe-
re omne id, quod contra Deum finemque
hominis ultimum pugnat aut disponit. Quia
autem omne meritum nostrum & vires excedit
desi-

desiderata æterna Dei ac cælestium gaudiorum fructio per finalem perseverantiam reportanda.

3to. Succedit huic actui spei, qui *desiderium* est, actus spei, qui *erectio animi* vocatur, & pro motivo suo habet omnipotentiam, fidelitatem & misericordiam Dei infinitam. Ob quas perfectiones Deus nobis promittens cælum, & potest & vult salvare hominem, & certè salvabit, si is à parte sua non desit.

4to. Examinat, in quo à parte sua defuerit ab ultima Confessione vel etiam aliàs, si ex priori vita confiteri præterea vult, ut eò certior sit requisitus dolor, & pœnæ temporales restantes magis extinguantur.

5to. Examine hoc peracto elicit attritionem, & ad hanc subministrant materiam ipsa motiva actus spei, quatenus *erectio animi* est; scilicet, quòd *omnipotentia divina*, quæ sicut & *justitia* elucet maximè in pœnis inferni ac purgatorii. Quòd *fidelitas* Dei promittentis æternam gloriam, infinitaque ejus *bonitas ac misericordia* nobis tanta dare volentis (& clarè elucet præterea ex incarnatione, passione, morte filii Dei, ab eoque facta ad faciliorem in cælum viam institutione Sacramentorum Confessionis, Eucharistiæ, &c.) tam infideliter, malitiosè & indignè offensa sit.

6to. Devotè recitando vel mentaliter percurtendo *Anima Christi* continuat quidem aliquantùm dolorem ob Deum erga se adeo beneficium offensum; sed vel maximè ruminando contenta in oratione *O Deus ego amo te, &c.*
Deum,

Deum, ut in se infinitum ac summum bonum, & in se & propter se maximè colendus & amandus est, intuetur, & ità in perfecta de peccatis suis contritione eliciendâ occupatur. Ut, si nec pœna pro peccatis nec merces pro servo fidei Dei esset, is tamen ex toto corde doleret ob summum in se offensum bonum, eumque ex toto corde, mente & viribus amaret, eique ad ultimum usque vitæ halitum ex animo servirat. Quando taliter contritionem eliciens advertit se constitutum esse, in nomine Domini ad S. tribunal accedit.

Hâc praxi vel aliâ utere prout vis. Certa est talem esse bonam, quæ ab initio usque ad finem ab uno filo ad aliud textitur. Ubi *fides* sternit viam actui *spei*, quatenus *desiderium* est. Et hoc *elevationi animi*, ista *attritioni*, hæc *contritioni* & perfecto erga Deum *amori benevolentia*. Non contemni autem ex his omnibus continuam orationem aliquam, quia talem ex materia modò substrata ad gustum suum & devotionem majorem excitandam sibi quisque meliùs construit.

Porro quia in libellis precum obviis plurima inveniuntur pro devotione ante, in post S. Communionem inflammandâ; iis eò libentiùs hic supersedeo, quò magis illa, quæ jam de sacro allaturus sum, pro hoc quoque servire possunt hominibus magis instructis, quibus potissimum in hoc *Vade mecum* scribo.

CAPUT